

Amazonok fekete húga

*Tavasza jön, érzem orrcsontomban a sajjást,
a hányódó árvízi csokrok majd
a szemétre kerülnek;
szétázott újságpapír a téli ég is,
olvasatlanul odakerül.*

*A hátam még havazik néha-néha
s észak felől a tarkómat vadludak kerülgetik,
de szemem, amely a havazásban
sokáig utánad járt,
délen keresne már hajadnak tengerpartot.*

*Betegek voltunk, nagy pólyakötések
lekasabolt melled fölött s derekam fölött,
a kard se vág nagyobb sebet egy közelharcban,
a halál görbülő kése sem, mint amekkorát
meg tudnánk mutatni most a nyíló égnek.*

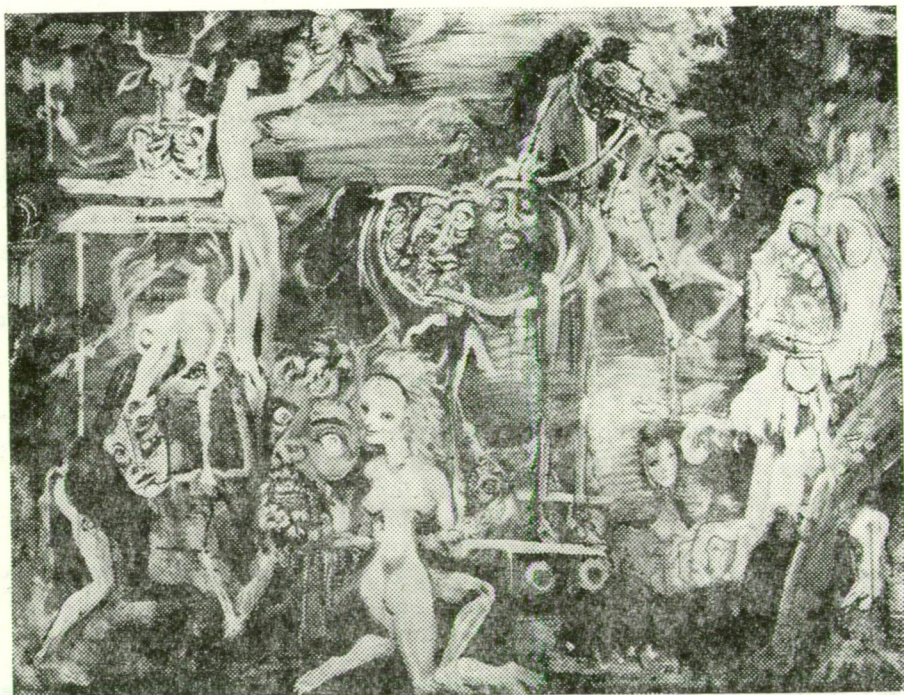
*Vetkőzz le csakazértis, ha megáll veled szemben
a Nap. Mutasd meg csonkaságod
az első zöld levélnek,
minden erdőben otthon voltunk, minden fűben,
amazonok fekete húga, emlékszik ránk a szél,
ott jár vállad körül, hajadat emelgeti.*

Levelek visszhangja

*Erdő, megfejthetetlen, zöld álom,
nyár bújdosik a bokraidban s árnyékos rigó;
kifehéredett szarvascsonton
szöcskék napoznak időtlenül.*

*Megfejthetetlen történeted vagyok én is már hetek óta,
járok föl-alá benned, levelek visszhangja kísér,
töredékes a kezem, a hangom,
valakinek majd újra kell álmodnia az életemet.*

*Kopog a múlt hátam mögött, akár a félérett
makk szeptemberben. Dante erdeje
visszhangzik rá, vagy csak a Bakony?
Életük félidején eltévedt arcok tuskósodnak
a kivágott fákbán.*

VINKLER LÁSZLÓ MUNKÁJA